

Arrest

nr. 124 247 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op (...) in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny, waar u ook geregistreerd was. Vanaf 2004 werkte u als leerkracht in school nummer 26 in Grozny. In 2006 verdween uw broer V. (...) spoorloos. Hij werd door de Tsjetsjeense autoriteiten gevisieerd omwille van zijn betrokkenheid bij de rebellen en verbleef daarom niet langer thuis. Tot op vandaag ontbreekt van hem elk spoor. Na de verdwijning van uw broer, werd uw zus L. E. (...) (O.V. X) op haar beurt door de autoriteiten lastigvallen. Om die reden verliet zij Tsjetsjenië nog datzelfde jaar en kwam naar België, waar ze als Vluchteling erkend werd.

Uw persoonlijke problemen begonnen toen u midden augustus 2013 op weg van huis naar de school waar u werkte, aangesproken werd door een man in een zwarte wagen met geblindeerde ramen. Hij was op zoek naar een bepaald adres en vroeg u om hulp. U antwoordde dat u het adres niet kende

en zette uw weg verder. De man liet u echter niet met rust en vroeg vervolgens uw naam en uw adres. U negeerde zijn vragen en spoedde u naar school. Toen u de volgende avond na het werk van school naar huis stapte, merkte u dat dezelfde persoon u stond op te wachten. Hij blokkeerde u de doorgang en stelde zich voor als K. (...). Hij bleek alles over u te weten en wilde met u afspreken. U was hiermee niet gediend en reageerde boos. Hij kwam steeds dichterbij en beledigde u, wat u nog bozer maakte. Uiteindelijk beseftte u dat kalm blijven de enige oplossing was. Eenmaal u opnieuw tot rust gekomen was, vroeg u K. (...) om u te laten gaan omdat uw ouders, bij wie u inwoonde en voor wie u zorgde, ongerust zouden zijn. K. (...) liet u inderdaad gaan, maar zei dat hij met u wilde huwen en hij u wel zou vinden. Uit voorzorg ging u de volgende dag niet alleen naar school, maar samen met enkele collega's die in hetzelfde appartementsgebouw woonden. Die ochtend verliep alles rustig, maar toen u 's avonds samen met uw collega's naar huis terugkeerde, werd u opnieuw door K. (...) benaderd. Hij vroeg om u even alleen te kunnen spreken en omdat u uw collega's niet op de hoogte had gebracht van uw problemen, stemde u hiermee in. U maakte K. (...) duidelijk dat u niet met hem zou huwen en hij u met rust moest laten. K. (...) was echter niet van zijn stuk te brengen. Hij beledigde en bedreigde u in het openbaar. Voor hij u uiteindelijk liet gaan, eiste hij dat u de volgende dag, op zondag, naar het park tegenover de school moest komen, zo niet zou er iets ergs gebeuren. U ging hier echter niet op in en bleef gewoon thuis. Ook de volgende twee werkdagen verliet u uw huis niet. U had uw werkgever immers gezegd dat u ziek was. Pas op woensdag ging u opnieuw aan de slag en dit zonder problemen. Maar die avond kwam een onbekende man naar jullie huis. Hij eiste van uw vader dat hij u binnen de 2 dagen aan K. (...) zou uithuwelijken. Uw vader ging hiermee niet akkoord en begon met de man te ruziën. Uw vader kreeg vervolgens een microinfarct en moest met de ambulance naar het ziekenhuis worden gebracht, waar hij uiteindelijk 3 dagen verbleef. U en uw moeder gingen nog diezelfde avond naar uw oom A. (...) in Katayama. Daar werd beslist dat u niet uitgehuwelijkt zou worden en u voorlopig bij uw oom A. (...) zou blijven. Een of 2 dagen na het verstrijken van het ultimatum werd uw oom A. (...) na zijn werk echter door 3 onbekende mannen meegenomen naar een politiebureau, waar hij tot de volgende ochtend vastgehouden en mishandeld werd. Naar aanleiding hiervan werd een paar dagen later beslist om u elders onder te brengen, meer bepaald bij uw oom D. (...) in Znamenskoye, waar u tot aan uw vertrek verbleef. Maar ook hiermee waren de problemen niet opgelost. Uw belagers waren er immers achter gekomen dat u ook een oom in Znamenskoye had en gingen naar hem informeren op de lokale markt, waar uw oom werkte. Hoewel u er zelf tegenop zag, werd daarom beslist dat u beter uit Tsjetsjenië zou vertrekken.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 12 september 2013. Vanuit Znamenskoye reisde u met een minibus naar België, dat u bereikte op 16 september 2013. De volgende dag, op 17 september 2013, diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Deze aanvraag werd op 4 november 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing 'afstand van asielaanvraag'. Aangezien het echter niet uw bedoeling was om uw asielprocedure stop te zetten, vroeg u op 20 november 2013 een tweede maal asiel in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw binnenlands Russisch paspoort voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen had met een zekere K. (...), die tot de clan van Kadyrov behoorde en eiste dat u tijdelijk met hem zou huwen. Hij werd bijgestaan door enkele andere personen, onder wie een hooggeplaatste overheidsmedewerker.

U slaagde er echter niet in uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo werd er een groot aantal tegenstrijdigheden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. U verklaarde tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers uitdrukkelijk dat de reeds aangehaalde K. (...) niet met u wilde huwen, maar hij enkel een week met u wilde doorbrengen (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Dit in tegenstelling tot uw uitspraken bij het Commissariaat-generaal, waar u meermaals stelde dat K. (...), al dan niet tijdelijk, met u wilde huwen (CGVS, p. 13, 14, 17, 18, 19, 20). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, repliceerde u dat u vanaf de eerste keer gezegd had dat hij met u een huwelijk wilde afsluiten. U opperde tevens dat u misschien verkeerd begrepen was geweest (CGVS, p. 21). Deze argumentatie is echter niet afdoende. Het louter vasthouden aan een van beide versies van een tegenstrijdigheid kan immers nooit volstaan om een tegenstrijdigheid op te heffen. Uw argument als zou u bij de DVZ misschien verkeerd begrepen zijn, is evenmin voldoende om de tegenstrijdigheid te ontkrachten. Toen u aan het begin van uw interview bij het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar het verloop van uw interview bij de DVZ, maakte u immers geen melding van eventuele problemen tijdens uw interview bij de DVZ. U zei dat alles normaal verlopen was (CGVS, p. 2). Na afloop van dit interview werd de schriftelijke neerslag ervan u trouwens ter controle in het Russisch voorgelezen, waarna u uw handtekening plaatste ter goedkeuring. Bovenstaande tegenstrijdigheid blijft dan ook bestaan.

Een volgende tegenstrijdigheid heeft betrekking op uw verblijfplaats op het moment dat een onbekende naar uw huis kwam om van uw vader te eisen dat hij u aan K. (...) zou uithuwelijken. Bij de DVZ vertelde u hierover namelijk dat u op het moment van deze feiten zelf niet thuis was, maar bij uw oom A. (...) verbleef (Vragenlijst DVZ, nr. 3.5). Bij het Commissariaat-generaal daarentegen stelde u dat u op dat moment wel degelijk thuis was. U en uw moeder bevonden zich binnen in huis, terwijl uw vader buiten discussieerde. Na afloop van de discussie, kwam uw vader opnieuw naar binnen en kreeg een microinfract. U of uw moeder verwittigde een ambulance, die uw vader vervolgens naar het ziekenhuis overbracht (CGVS, p. 13). Toen u op deze tegenstrijdigheid attent werd gemaakt, ontkende u dat u bij de DVZ gezegd had dat u toen bij uw oom A. (...) was en die vraag u bij de DVZ niet eens gesteld werd. Ook ditmaal hield u vast aan de verklaringen die u had afgelegd bij het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 21), wat zoals reeds opgemerkt, geen afdoende argumentatie is ter verschoning van een tegenstrijdigheid. Ook deze tegenstrijdigheid blijft dus overeind.

Daarnaast stelde u bij de DVZ dat uw oom A. (...) pas door uw belagers werd meegenomen naar het politiekantoor nadat u zelf naar Znamensk(oye) was overgebracht bij uw andere oom, D. (...), en een van uw belagers naar Znamensk was gekomen om naar uw oom te informeren (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal daarentegen situeerde u de meenamen en vasthouding van uw oom A. (...) nog vóór u naar Znamenskoye werd overgebracht en vóór uw belagers in Znamenskoye naar uw andere oom kwamen informeren (CGVS, p. 14, 17 en 18). Toen u op de onverenigbaarheid van uw verklaringen gewezen werd, repliceerde u dat u tijdens uw interview bij de DVZ geen data had vermeld of tijdsperiodes had genoemd. Daarover werd bij de DVZ volgens u helemaal niet gesproken en u wierp op dat u bij de DVZ misschien zaken door elkaar verteld had. U herinnerde zich namelijk nog dat de tolk een aantal keer vragen zou hebben gesteld omdat u alles in een keer vertelde (CGVS, p. 21). Echter, tijdens de uiteenzetting van uw asielmotieven bij de DVZ, maakte u wel degelijk gebruik van tijdsaanduidingen en tijdsperiodes. Ook uit de gebruikte voegwoorden kan de chronologie van de gebeurtenissen trouwens worden afgeleid (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Uw argumentatie volstaat dus ook in dit geval niet om de tegenstrijdigheid op te heffen.

Tot slot gaf u tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal aan dat uw belagers nooit een termijn plakten op het tijdelijke huwelijk dat u met K. (...) moest aangaan (CGVS, p. 20). Ongeacht of het een huwelijk dan wel louter samenwonen betrof, vermeldde u bij de DVZ dat het ging om een periode van 1 week (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5), wat niet te rijmen valt met uw verklaringen bij het Commissariaat-generaal. Toen u hierop gewezen werd, ontkende u in eerste instantie dat u een specifieke termijn had genoemd tijdens uw interview bij de DVZ. Vervolgens zei u dan weer dat u misschien wel gesproken had van een week huwelijk of alleszins over een huwelijk, waarna u moest toegeven dat u het eigenlijk niet meer wist (CGVS, p. 21). Een dergelijke incoherente verklaring is uiteraard niet voldoende om de tegenstrijdigheid op te heffen, maar versterkt ze enkel.

Aangezien elk van bovenstaande elementen raakt aan de kern van uw asielrelaas, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover duidelijke, coherente en consistente verklaringen zou afleggen, wat hier niet het geval was. Deze accumulatie van tegenstrijdigheden maakt dat niet langer geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen.

Bijkomend moet er nog op gewezen worden dat ook uw verklaringen aangaande uw reisroute niet aannemelijk zijn. U vertelde namelijk dat u vanuit Tsjetsjenië met een minibas naar België zou zijn gereisd (CGVS, p. 10). Zelf was u tijdens deze reis slechts in het bezit van uw binnenlands Russisch paspoort en u was niet op de hoogte van het gebruik van andere documenten (CGVS, p. 9). Deze verklaring is echter niet aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan

de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum en zonder persoonlijke controle (CGVS, p. 10) de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat u het destijds had aangevraagd, maar later verloren was (CGVS, p. 9), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt ook uw algehele geloofwaardigheid aangetast.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw binnenlands Russisch paspoort, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Het bevat immers louter identiteitsgegevens, die hier evenwel niet ter discussie staan, doch geen informatie met betrekking tot de door u ingeroepen problemen.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw zus, L. E. (...) (O.V. 5.993.786), werd besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling. Ik wens echter te benadrukken dat deze beslissing genomen werd op basis van haar persoonlijke verklaringen alsook op grond van de toenmalige veiligheidssituatie. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met de problemen die uw zus ter staving van haar asielaanvraag heeft ingeroepen (CGVS, p. 6).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 62 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij werpt op dat het voor haar wegens de religieuze traditie bijzonder moeilijk was om “*dergelijke dingen*” tijdens haar huidige procedure te vermelden. Verder wijst zij erop dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken kort was en dat de onvolkomenheden in haar relaas te wijten zijn aan stress.

2.2.3.2. Inzake het betoog dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken kort was, wijst de Raad er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (administratief dossier, stuk 10). Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Russisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 10, p. 2). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview de essentie van haar asielrelaas uiteen te zetten. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekende partij bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft gesteld dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken alle elementen van haar asielrelaas heeft kunnen vertellen, zij het in het kort. Verzoekende partij heeft op dit moment geen gewag gemaakt van het feit dat zij de kans niet heeft gehad om bepaalde gebeurtenissen te vertellen omdat zij onvoldoende tijd zou hebben gekregen, zodat aan haar betoog een *post-factum*-karakter dient te worden toegedicht (administratief dossier, stuk 4, p. 2-3). Deze vaststellingen in acht genomen, besluit de Raad dat de argumentatie van verzoekende partij niet kan worden bijgetreden. Waar verzoekende partij betoogt dat het haar omwille van religieuze traditie bijzonder moeilijk was om “*dergelijke dingen*” te vermelden, stelt de Raad vast dat verzoekende partij echter niet preciseerd om welke “*dingen*” het gaat die zij niet aan de Belgische asielinstanties heeft kunnen toevertrouwen en waarmee derhalve geen rekening werd gehouden.

Aangaande het aangevoerde element van stress wijst de Raad erop dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas op een correcte wijze uiteen te

zetten. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van voormelde wet. Hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, ontslaat dit verzoekende partij niet van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Waar verzoekende partij nog verwijst naar het gegeven dat haar geheugenvermogen mogelijks niet perfect is, stelt de Raad bovendien vast dat door verzoekende partij geen medisch attest wordt bijgebracht waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. De argumentatie van verzoekende partij veel stress te hebben gehad tijdens haar gehoren doet dan ook geen afbreuk aan voormelde plicht haar asielrelaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

2.2.4.1. Verzoekende partij stelt in haar verweer dat K. tijdelijk met haar wilde huwen, dat zij thuis was op het ogenblik dat mensen van K. naar haar huis kwamen en dat haar oom A. door de belagers werd meegenomen voor haar vertrek naar Znamenskoye. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de vastgestelde tegenstrijdigheden het gevolg zijn van problemen van vertaling bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.4.2. De verwijzing van verzoekende partij naar één versie van de verklaringen, met name deze voorgehouden bij het gehoor op het Commissariaat-generaal, is niet van aard om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816).

De bewering van verzoekende partij dat de versie bij de Dienst Vreemdelingenzaken het resultaat is van vertaalproblemen kan in redelijkheid door de Raad niet worden gevolgd daar de neerslag van het interview (administratief dossier, stuk 10) duidelijk niet voor interpretatie vatbaar is en verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. Verder wijst de Raad naar het reeds hoger gestelde dat het gehoorverslag op de Dienst Vreemdelingenzaken in het Russisch werd voorgelezen en door verzoekende partij voor akkoord werd ondertekend.

2.2.5. Betreffende de motivering aangaande de reisroute beperkt verzoekende partij zich te stellen dat haar reis door een smokkelaar werd georganiseerd. De Raad wijst er evenwel op dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles aan de buitengrenzen. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent de voor haar gebruikte reisdocumenten en het hierin al dan niet vermelde visum. In het kader van het welslagen van deze illegale operatie is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij van deze elementaire gegevens niet in kennis is.

2.2.6. Waar verzoekende partij bij een schrijven van 11 april 2014 een medische getuigschrift bijbrengt dat attesteert dat haar zus E. A. W., geboren in 1988, van 6 tot 22 oktober 2013 werd behandeld in de traumatologische afdeling van het Republikeins Klinisch Ziekenhuis van Spoedopname te Grozny, stelt de Raad vast dat dit medische attest de medische toestand van de zus van verzoekende partij beschrijft en geen betrekking heeft op de persoonlijke problemen van verzoekende partij. Verder wijst de Raad erop dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de zus van verzoekende partij haar trauma heeft opgelopen. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Dit wordt trouwens

bevestigd door volgend citaat uit voormeld attest: *“Volgens het verhaal van de familieleden die de zieke meegebracht hadden zijn die verwondingen gekregen ten gevolge van slagen vanwege de militairen van Federale legerdienst.”*. Onderhavig medisch attest wijzigt dan ook niets aan de bevindingen vermeld in de bestreden beslissing.

2.2.7. De vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij laat desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het door verzoekende partij bijgebrachte document en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 9 januari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT